Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 14. | Den 7 April 1929. | 57:e årg.

SÖNDAGSSKOLAN I IGGESUND.

Vi bedja att få sända en hjärtlig hälsning till alla Söndagsskolklockans läsare och vänner från metodistförsamlingens söndagsskola i Iggesund. Så bifogar jag en grupp av barnen. Men vi vilja också tala om, att detta är inte alla som gå i söndagsskolan, utan blott en del av dem. Det är en stor och präktig söndagsskola. Omkring ett hundra barn äro inskrivna, och barnantalet ökas för varje söndag. Vi äga också ett nytt litet kapell att samlas i. Må vi för allt detta tacka och ära Gud och bedja honom om nåd och kraft att leda dessa små till barnavännen Jesus.

L. E. Brandt.

Gossen och prästen.

Det var för länge sedan
En gosse — vilkens far
Ej läste bibelordet,
Ty katolik han var.
Men modern läste bibeln,
Ty hon var protestant,
Och lärde ofta gossen
Det som var rätt och sant.

Men en gång tänkte fadern:
"Min son skall tro som jag",
Och skickade sin gosse
Till prästen så en dag. —
När gossen kom till prästen
Densamme föreskrev
Allt vad han skulle göra
För att få avlatsbrev.

"Du skall för mig bekänna
Din synd och giva mig
För avlat en riksdaler
Och allt förlåtes dig."
"Besynnerligt", sad' gossen,
"Måst' alla män'skor så
Bekänna och betala,
Att dem förlåtas må?"

"Jo, det är helt nödvändigt
För varje män'ska, som
Vill ha Guds nåd, ty sådant
Lär påven uti Rom." —
"Å, det var ganska eget,
Det gör mig bryderi.
Bekänner ni väl synden,
Och vad betalar ni?"

"Jo, jag bekänner synden
För biskopen och får
Betala tolv riksdaler,
Som det i taxan står." —
"Å, det var mycket eget;
Men biskopen — vem kan
Väl honom avlat giva,
Och vad betalar han?"

"Jo, han bekänner synden
För påven — och han får
Betala för sin avlat
En summa som förslår.
Och påven — han bekänner
För Gud i himmelen."
"Vad ger han för sin avlat?"
"För intet får han den."

Glad återtog då gossen:
"Om Herren verkligt är
Så villig att förlåta
Och ingenting begär,
Då är han *bäst* av alla,
Och klokast gör jag då,
Om jag för Gud bekänner.
Riksdalern *spar* jag då."

Ur minnet
av *M. L.*

Matilda Wrede.

Förra juldagens morgon slocknade i Helsingfors ett människoliv, som i årtionden lyst likt en hoppets stjärna, där mörkret var allra tätast, en Guds fyrbåk, som visat många väderdrivna sjömän på livets stormupprörda hav till ro och vila i den hamn, som heter Guds faderskärlek *Fångarnas vän* blev Matilda Wrede kallad, en *Jesu vän* var hon ock från den livets morgonstund, när hon första gången mötte honom och upplevde honom som Frälsaren, som Mästaren, och där hade ett heligt uppdrag också för henne. En ungdomens vän var hon, en vän framförallt för de många som ingen annan vän hade i livet — de små, de bortglömda, de förtryckta. "Jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärge, naken och I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig, jag var i fängelse, och I kommen till mig." *Allt* detta gjorde Matilda Wrede, och hennes lön skall förvisso bli' stor i himmelen. Men jag förstår, att Matilda Wrede på den dagen skall vara bland de rättfärdiga, som svara: "Herre, när sågo vi dig hungrig — — —." Ty det är inte lätt att känna igen Jesus i alla dessa, bland vilka hon vandrade sin väg fram. Det var bara människor, det var knappast människor. Det var ruiner, rester av vad som en gång varit människor. Det var vilddjur i människohamn, från vilka andra vände sig i skräck och avsky. Men *hon* — hon *älskade* dem. Det var därför hon höll ut. Det var endast därigenom hon vann insteg i deras hjärtan, det var endast därigenom hon förmådde vad ingen annan förmådde, vågade vad ingen annan vågade, vann vad ingen annan vann.

Icke alltid vann hon uppenbara segrar — även om också sådana beskärdes henne. Det krävdes fastmer tålamod och uthållighet,

uthållighet och tålamod. Det var att börja på nytt, igen och igen. Långt ifrån alltid vann hon understöd eller ens förståelse för sitt arbete. Det gick så långt att fängelserna stängdes för henne och hon förbjöds att fortsätta sitt osjälviska arbete. Och så var hon ju så förskräckligt religiös.

Ensam, rakryggad, oböjlig gick hon sin väg fram genom livet. Hennes ögon kunde blixtra, hennes stämma skalv av undertryckt lidelse, när hon stod inför de stora och de hårda, de hjärtlösa i denna värd. Aldrig vek hon tillbaka och den grovaste föll till föga inför denna lilla späda, spröda kvinna.

Under senare år har hennes livsgärning ofta blivit omtalad, men vem täljer all hennes möda, alla de många tröttsamma stegen, de långa ödemarksfärderna för att till en fjärran torftig boning föra ett sista budskap från en stackars förlorad son eller dotter, de många bördorna hon burit, de många sorgerna hon delat. Åter träder bilden av Mästaren fram för ens inre syn. Det är Guds lidande tjänare, sargad för vår skull. Näpsten lades på honom. Bördorna tog han på sig. Han hade ingen gestalt och ingen fägring. När vi sågo på honom, kunde hans utseende icke behaga oss.

In i det sista var hon sina ungdomsideal trogen. Hon svek aldrig.

Helsingfors största kyrka var fylld av dem som ville bringa Matilda Wrede en sista hyllning, den dag hennes stoft vigdes till griftero. Men det vilade intet av dödens mörker och förgängelsens töcken över denna stund; något av himmelens härlighet sänkte sig till jorden och man förnam bruset av änglavingar och ekot av sången kring Lammets tron. *Mansfield Hurtig.*

Matilda Wrede.

"Bären varandras bördor."

Martin och Lisa kommo hem från söndagsskolan.

Vid middagsbordet frågade mor, vad det var för en minnesvers, de hade haft till läxa. Martin, som hade gott minne och lätt för att lära, läste med fart: "Bären varandras bördor och fullborden så Kristi lag!"

Men då hans syster, som var två år yngre, skulle upprepa detsamma, rodnade hon.

"Jag kan inte komma ihåg det", sade hon, i det tårar fyllde hennes ögon.

"Å, kan du inte komma ihåg en så kort vers!" sade Martin helt överlägset.

Far såg kärleksfullt på sin lilla flicka.

"Lisa har gömt det i sitt hjärta, om hon än inte kommer ihåg att läsa upp det", sade han. "Men vad menas egentligen med att bära varandras bördor? Vad är en börda för något?"

Martin såg eftertänksam ut ett ögonblick. Å, en börda kan vara ett stort paket eller en korg, som någon bär", sade han till sist litet tveksamt.

"Martin bär mina skolböcker var morgon, när vi gå till skolan", sade Lisa.

"Men om du inte bär Martins böcker, på vilket sätt kan du då bära hans bördor?"

Nu var det Lisas tur att stå svarslös.

Men denna gång hjälpte Martin henne.

"Å, Lisa hjälper oss alla", svarade han. "Hon vet alltid var mina saker äro, när jag inte kan finna dem. Och den dagen, när jag hade vrickat min fot och sedan inte kunde gå ut på flera dagar, då passade hon upp mig så snällt och läste högt för mig. Att kunna ha tålamod med mig, när jag hade ont i foten och var i dåligt humör, det var nog tyngre än att släpa på tjugo böcker."

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL

"Betyder det att bära varandras bördor?" frågade Lisa och slog förundrad upp sina blå ögon. "Det var bara för att jag håller av dig och för att jag tyckte så synd om dig, ser du. Bära vi varandras bördor, när vi försöka att hjälpa och göra det trevligt för dem, vi hålla av, mor?"

"Ja, det är just så", sade mor småleende, "att försöka att hjälpa och göra det trevligt för dem vi hålla av, det är just att bära varandras bördor.

Och om vi göra det, då gå vi i Jesu fotspår, han, som älskade oss och gav sig ut för oss. Ni hjälpa mig att bära mina bördor, när ni äro lydiga och snälla. Och jag önskar innerligt, att ni, även när ni bli äldre, vilja söka likna Jesus och bära bördor för andra. Var och en har sina bördor, och om vi inte helt kan taga bort bördorna från våra kära, så kunna vi åtminstone hjälpa till att göra dem lättare."

Martin hade blivit tankfull. "Jag tror, att det ofta kunna vara en börda för läraren att undervisa oss pojkar", sade han. "Jag undrar, om det skulle lätta hans bördor, om jag bleve flitigare till att läsa?"

"Du kan ju fråga honom", sade far leende.

"Och så tänker jag på John Brun. Pojkarna göra ofta narr av honom för att han har så slitna och gammalmodiga kläder. Kanske jag skulle låta honom se, att jag inte bryr mig om, vad slags kläder han har. Han är den duktigaste i klassen, det vet då allesammans."

"Försök du bara", sade mor.

Tältvakt, skoputsare och själavinnare.

För några år sedan då sångevangelisten Alexander var på ett stort tältmöte, blev en mycket ogudaktig man omvänd. Denne kom efter mötet till Alexander och sade, att han ville vara med i arbetet för Herren. "Du kan ju knappast läsa", svarade Alexander, "så du förstår, att du icke kan följa med oss. Vad skulle du göra?"

"Åh", svarade mannen, "jag kan vakta tältet, borsta skor och annat sådant." — Detta arbete utförde han också med största noggrannhet, och — han visade sig dessutom vara en sådan väldig själavinnare, att han vann dem, som andra icke kunde vinna. Under fem år ledde han 1,200 själar till Kristus. Han hade blott *ett* pund — en brinnande nitälskan för själars frälsning — men det pundet ockrade han med.

Prisuppgift 6.

SKAL OCH KÄRNA.

kop . . . . häst
tall . . . . tig
ut . . . . . drott
låg. . . . . la
titt. . . . . gift
hop . . . . ta
pap . . . . ket
ha . . . . . ting
Ka. . . . . dian
var. . . . . bud
li . . . . . bell

Insätt i stället för punkterna den felande stavelsen, så att två nya ord bildas. Ex. Ka — *in* — dian. Äro de insatta stavelserna rätt funna, bilda deras begynnelseord namnet på någonting, som förekommer i Söndagsskolklockan.

Lösningarna skola vara Red. tillhanda *senast den 15 april* och åtföljas av uppgift å namn, adress samt ålder. Alla barn under 16 år få deltaga. Ett pris utdelas.

Marion.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 14 april.

Jesus — livets bröd.

Joh. 6:27—35.

Tänkespråk: *Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror, han har evigt liv. Jag är livets bröd.* Joh. 6:47, 48.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag: 1 Kon. 17:8—16.
Tisdag: 2 Kon. 4:38—44.
Onsdag: Ordspr. 30:5—9.
Torsdag: Jes. 55:1—7.
Fredag: Joh. 6:49—59.
Lördag: Joh. 6:60—71.
Söndag: Joh. 6:27—35.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1929

STADSBIBLIOTEK